

xuyên (ngược lại là: giải đãi, yếu hèn).

Người con Phật cần thấy rõ hai điều :

-Thứ nhất: Không phải cõi hồng trần đầy đầy ma quỷ. Ma quỷ đều do tâm ta tạo ra. Ma quỷ đầy đầy trong tâm ta : Tham, Hận, Sân, Si, Mạn, Nghi, Ác kiến, Phiền não, Lo sợ...

-Thứ hai: Trong tâm ta có ma mà cũng có Phật.

Thấy rõ như vậy, người con Phật dứt khốt tu học tinh tiến, nghĩa là: học và hành lời dạy của Phật một cách chuyên cần, thường xuyên và đồng mãnh

-Thứ nhất: Dứt khốt không si mê, hèn yếu, không để cho:

"Ma đưa lối, quỷ đưa đường

Lại tìm những chốn đoạn trường mà đi" (Kiều)

-Thứ hai: Dứt khốt "duy tuệ thị nghiệp", bước đi thẳng thoi mà vững chãi trên con đường giác ngộ: đi theo gót chân Phật.

Người con Phật, nhứt định thực thi được hai điều trên đây vì thấy rõ những con ma đầy đầy trong tâm mình, tuy có nhiều tên, nhưng cùng chung một họ: MA THÁT NIỆM. Người con Phật thấy rõ:

Quỷ ma ở tại lòng ta
Thân ta tham luyến, quỷ ma tung hoành,
Nếu ta tinh tấn tu hành
Trở về chánh niệm, tan tành quỷ ma.

Sydney, mùa đông năm 2005
Minh-Đặng

SILVER FALL -DTP

Thắng có tài tán gái! vì vừa trẻ, đẹp trai, lịch lãm nên hẳn ta có thể "get away with most things".

Dưới chân tháp Bạc, nhiệt độ mát lạnh, gió nhẹ, lò nướng than ấm, chúng tôi ngồi quây quần bên lò nướng, nướng hột gà, bắp, khoai,tiếng lách tách từ lò nghe vui tai và tăng thêm phần yên tĩnh của núi rừng...

"Em bao nhiêu tuổi?" Thắng hỏi một cách vô tư.

Hạ bảo "thế các anh đoán xem em bao nhiêu tuổi?"

Cả ba đưa tôi đều đồng ý cho cô khoảng 18-19 tuổi, Hạ mỉm cười cho rằng tụi này quá hay:

"Các anh hay lắm, vâng em mười tám"

Vừa thưởng thức xong một quả trứng, Thắng lại xin thêm một hột nữa:

"Cho anh thêm một hột nữa đi em, cho nó có thăng bằng"

Đúng là dân Nam, Thắng dùng chữ "hột" thay vì "quả" trứng. Phải công nhận rằng hẳn có tài ăn nói, còn Hạ thì vờ như ngây thơ:

"vâng, trời lạnh ăn trứng ngon lắm anh ạ"

Hỏi hỏi tôi: "còn anh muốn gì?"

Tôi cười nói: "trời rét như thế, có lẽ khoai nóng là số một"

Cô bán hàng vui vẻ, để thêm mấy củ khoai và hai ống cơm tre lên lò, cô tiếp:

"các anh từ đâu đến?"

Tôi trả lời "Anh thì từ Úc, anh Hải nãy từ Cali và chàng đẹp trai này từ Sóc Trăng ..."

ngụ ý quảng cáo anh Thắng nhà ta vừa trẻ vừa đẹp giai!

Hạ nhận xét: "vậy à, sao em thấy các anh như là thân nhau lắm ..."

Như một phản ứng tự nhiên Hải nói liền: "Giang hồ tứ hải giai huynh đệ mà"

Kể ra cũng hay, mới quen nhau có mấy ngày, nhậu với nhau mấy lần mà chúng tôi cảm thấy thân nhau lắm. Qua những lần cụng ly rượu "tám mèo", chúng tôi tâm tình với nhau nhiều về việc làm, đời sống và gia đình ... Chúng tôi đã bàn cãi tất cả mọi thứ, chuyện trên trời, dưới đất.

Quả trứng đã chín, Hạ lấy giấy bao sơ cho không nóng rồi đưa cho Thắng. Thắng đập nhẹ cho trứng vỡ, mùi trứng thơm bay phảng phất làm tôi cảm thấy đói hơn. Tôi lượm củ khoai nóng từ lò lên.

Trời mát, gió lạnh, than hồng, good conversation, bụng đói và khoai nóng - what a combination, không còn gì hơn.

"Các anh có đi chợ 'tình' chưa?"

Thắng nhanh nhẩu "Chưa. Mà chợ tình là gì vậy?"

Hỏi cho có hỏi vậy chứ vì anh Việt Thuận đã giảng cho chúng tôi biết rồi. Nếu dịch tạm ra Anh ngữ thì

“love market” nghe hấp dẫn lạ lùng nhưng thật ra ấy chỉ là cơ hội cho các anh các chị có dịp gặp gỡ, cho các câu hò, cho những cái liếc đưa tình được trao qua đổi lại ...

Hạ chậm rãi giải thích thêm về phong tục của người dân thượng Hmong ở xứ này.

Tiếc thật! chợ tình họp mỗi tối thứ bảy trong khi chúng tôi đến vào ngày chủ nhật.

“Thế em có đi chợ tình không?” Hải thắc mắc.

“Thưa không ạ vì em là người Kinh ạ, người Kinh thì không ạ”

Tôi thấy Hạ lễ độ vô cùng, câu nào cô ấy cũng vâng dạ. Cái giọng Bắc kỳ của cô dễ thương làm sao ấy. Tôi tò mò: “Thế thì sao người ta có dịp để gặp nhau?”

Hạ lại nhỏ nhẹ: “Người Kinh mình đi chợ tình mỗi ngày, anh ạ”

Như được dịp, Thắng khêu thêm “Ở đây người ta lập gia đình ở vào tuổi nào, vậy em?”

“Vâng tùy ạ, gái thì từ 13 trở lên ...”

Trong lòng tôi thầm nhớ đến câu ca dao xa xưa

“.....lấy anh từ thuở mười ba,
.....đến năm mười tám thiếp đã năm con”

Thắng đeo đuổi tiếp: “Vậy em đã 18, em có gia đình chưa?”

“Thưa chưa ạ”

“Sao vậy?”

“Vì chưa gặp ... anh ạ”

Thế thì Thắng nhà ta cứ tiếp tục tán rất tự nhiên ...

“Thì ... hôm nay em gặp anh nè”

“Vâng, em sẽ báo với ba mẹ, tốt thôi anh ạ!”

“Ba mẹ em khó không?”

“Dạ không ạ, ba mẹ có nói miễn em ưng là được ạ, mà anh có thích ở miền rừng núi không?”

“Thích chứ, nếu có em thì anh sẽ thích ... thích tất cả ...”

Bỗng dưng Hạ nói chậm và rõ hơn:

“Ồ chớ nầy cực nhọc lắm anh ạ, sáng sớm 4 giờ là em dậy, chuẩn bị hàng bán rồi đón xe lên đây, đến khi hết nắng thì mới về, và về đến nhà em còn phải nấu cơm cho ba mẹ và năm đứa em, xong hết mọi việc thì em cũng mệt nhoài, mỗi đêm em ngủ được chừng bốn tiếng”

Gió lạnh lại thổi, làm cho chúng tôi ngồi gần nhau hơn, Hải đưa tay trở củ khoai, Hạ quạt nhẹ vào lò than, hơi nóng từ lò làm tôi cảm thấy ấm cúng nhẹ nhõm.

Rồi Hạ tiếp “.... cứ như thế mà bảy ngày một tuần, hết tháng rồi năm, ngày nào cũng vậy”

Hải đỡ lời:

“Bù lại ở đây cuộc sống thanh thản, ta không phải chạy đua với thời gian, với vật chất như ở Cali ...”

Đúng vậy, Hải nói đúng lắm, tôi cũng thấy như vậy và dường như ở bất cứ hoàn cảnh nào sự hạnh phúc của con người không tìm được ở ngoại vật.

Thắng cứ tiếp tục tán: “Vậy thì em hãy đi theo anh

vậy ...” Thắng vừa nói vừa nheo mắt hiệu với tôi.

“Vâng, nhiều khi em cũng muốn có chồng xa, để rồi được đi xa, xa thật xa anh ạ, như chạy trốn cái cực nhọc ở đây ...”

“Nhưng.. mỗi lần em nghĩ đến bố mẹ và nhất là năm đứa em của em thì em không nỡ anh ạ”

“Em học đến lớp ba rồi nghỉ vì phải giúp bố mẹ, nên em muốn cho các em của em phải hơn em, anh ạ”

Gió từ đâu lại đến làm cái lạnh bên ngoài tăng gấp bội. Hơi ấm của lò than hồng như trở thành báu vật. Không rõ vì lò than hay vì câu trả lời đầy ý nghĩa mà lòng tôi như reo vui, ánh nắng vàng vọt lúc chiều về như sáng hơn. Nhìn gương mặt sáng, ánh mắt long lanh của Hạ, bỗng dưng tôi nghĩ đến một loài hoa quý, loài hoa sen ... dù gần bùn mà vẫn tinh khiết trắng trong.

Ngồi đó lắng nghe cuộc đối thoại dễ thương tôi mỉm cười, ngẫm thân phục cô bé vô bờ.

Người hỏi, kẻ trả lời. Những câu tán tỉnh đã được đáp lại như một chọi một, không thiếu không thừa.

Tit for tat, stroke for stroke, chiêu đối chiêu ...

Sự ỡm ờ, hời hợt trong mỗi câu hỏi lại gặp phải cái nồng nàn, thành thật trong từng câu trả lời chắc nịch.

Questions and answers intertwined so naturally, intimately and harmoniously. Hay quá. Thú vị quá.

Bản lĩnh của cô Hạ đâu có thua gì vô thượng “dương” của bọn ta (Thắng tự xưng như thế).

Thắng ơi, thôi thì Thắng nên cố gắng trở lại miền núi ấy vài lần nữa đi và nếu thật lòng ... có lẽ cô ta sẽ chờ và mong đấy. Who knows that could be the chance of a life time? hé Thắng.

Khi trước xuống xe, anh Việt Thuận có nói dặn rằng dân xứ này nghèo lắm nên khi anh chị chú bác có ủng hộ thì nên phân tán mỏng và ủng hộ đều cho các quán. Việt Thuận có biết không, đúng như lời anh đó: dân mình ở đây nghèo lắm ... nhưng ở chỗ tình cảm ít có nơi nào giàu cho bằng!

Giờ đây, trở về quê hương thứ hai, trước bầu không khí Giáng Sinh, màn ảnh TV đầy dẫy những quảng cáo vật chất, màu mè, sang trọng làm tôi càng nhớ đến những cảnh tuy thô sơ mộc mạc nhưng chứa chan tình cảm của quê hương tôi, của dân tôi, trong đó có nhiều tâm tình hiền hậu dễ thương của những cô Hạ.

At the bottom of the SILVER Fall, I found some thing more precious than GOLD